

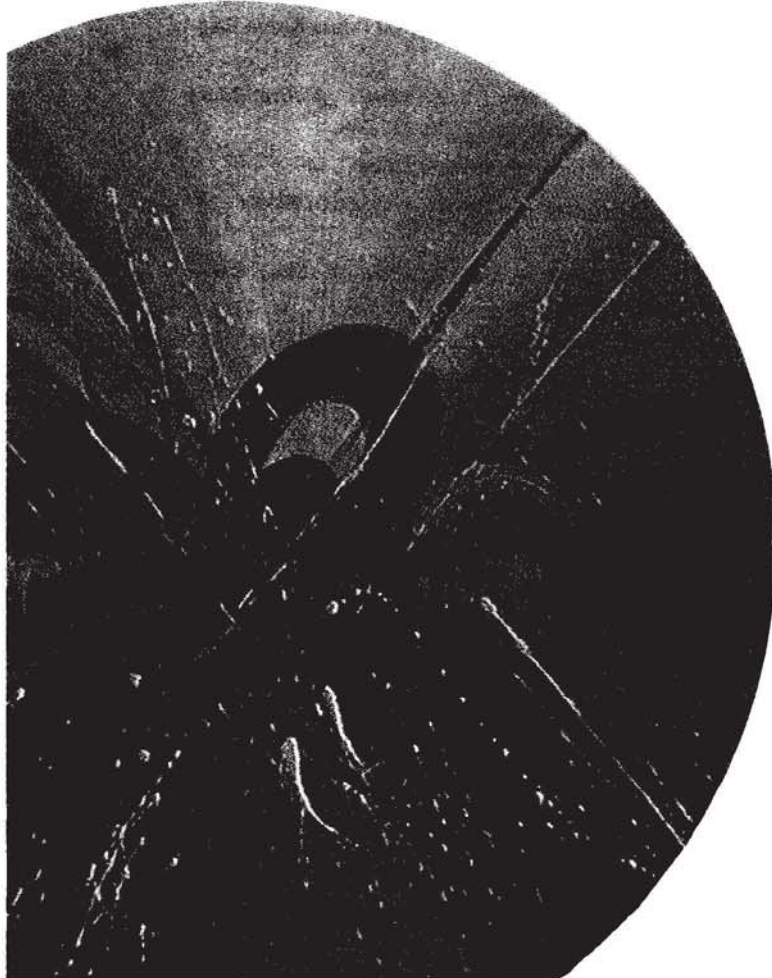
Yolların düğüm noktası

ÖMER KÖSE

Bazı dostlarla iki yıldır düşündüğümüz Umre seyahatini onbeş kişilik bir grupla gerçekleştirdik. Onbeş günlük bu ziyaret 31 Mart 2008 tarihinde Medine ayağı ile fiilen başlamış oldu.

Gidenlerin de müşahede ettiği gibi Medine bir namaz ve alışveriş kenti. Temizliği, sükûneti ve güzel insanları ile insanın huzur içinde yaşayabileceği bir şehir. Beş gün süreyle kaldığımız bu huzur kentinde namaz ve Kur'an okumalarının dışında tarihî bazı mekanları gezip Rasulallah'ın mücadelesine ait bilgilerimizi tazelemeye çalıştık.

Namazla otel arasında geçen günlerimizden ayırdığımız birkaç saatlik zaman dilimi içerisinde Medine'nin meşhur hurma bahçelerinden birini ziyarete gittik. Bahçe kapısından içeri adımımı atar atmaz, cihada katılmayıp da kınanan sahabeleri hatırlayıverdim. O sahabelerin bu davranışlarını anlayabilmek için bu bahçeleri görmek gerekir diye düşünüyorum. 30°C'nin üzerinde sıcaklığın olduğu bir günde içi güneş ışığı sızdırmayan, altı yeni sulanmış çimlerle örtülü ve tropikal orman görüntülü bu bahçe, insan oğluna yanlış yaptıracak kadar güzel.

Otelimizde bazı Türk TV kanallarını izlemek mümkün oluyordu. Bu sayede Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının açtığı parti kapatma davasının Anayasa Mahkemesince gündeme alındığını öğreniyoruz. Bu karar buradaki tüm umrecilerin canını sıkıyor. Bunu akabinde Türk parası, Riyal karşısında hemen değer kaybetmeye başlıyor. Türkiye’de iken 1 YTL 3.30 Riyal ederken davanın gündeme alınması ile 1 YTL’nin değeri 2.70 Riyale düştü.

Medine’den Mekke’ye

Medine’deki süremiz doluyor, 5.4.2008 günü Mekke’ye doğru yola koyuluyoruz. İlk İslam devletinin başkenti tatlı anılarla geride kalıyor. Medine namaz ve huzur beldesi; daha iyi bir yönetimin elinde Dünya’nın incisi olabilecek sevgili... Bunları düşünürken yolumuz çöle ulaşıyor, çöl ufkumuza yerleşiyor. Yüzlerce kilometrelik çöl Rasulallah’ın deve sırtındaki silüetini taşıyor. Çıplak tepeler O’nu taşıyan devenin sırtı gibi alçalıp yükseliyor. Yol ilerliyor, zaman geçiyor güneş dağların arkasına yaslanıyor. Çöken karanlık çöl manzaralarını bize kapatıyor. Akşam gecenin içine doğru sokulurken aracımız kalacağımız otele ulaşıyor. Eşyalarımızı odalarımıza atıp Kabe’nin yolunu tutuyoruz. Otelimiz Kâbe’ye 400 metre uzaklıkta bir bölgede bulunuyor. Dikkatimi ilk çeken olay otelle Kâbe arasında kalan alandaki tüm binaların boşaltılmış ve yer yerde yıkılmış olması. İlk anda edindiğimiz bilgilere göre Kâbe merkez olmak üzere 1 km mesafedeki tüm binaların yıkılıp Kâbe’nin çevresinin genişletilmesine karar verilmiş. Bu nedenle yoğun bir yıkım çalışması var. Bunun sonucu Kâbe’ye giden yollar toz toprak içinde ve gökyüzünde ise sürekli bir toz bulutu var.

Toz bulutlarının altından Kâbe’ye girip ilk tavaf ve sa’yimizi yapıp otelimize geri döndüğümüzde saatler 02.00’yi gösteriyor.

6.4.2008 günü saat 04.30’da yeniden Kâbe’ye yöneliyoruz. Yorgunuz ama bu fırsatlar kaçmamalı diye düşünüyoruz. Sabah namazını, bugüne kadar gördüğüm en güzel Kuran okuyan bir imamın arkasında kılıyoruz.

Mahir hoca, o çok etkileyici sesi ve üslubu ile namaz kıldırıyor. Onu dinlerken adeta bir çift kanat takıp sonsuza uçuyorum. Zaman, mekân eriyor. Her şey sadece ses oluyor, Kuran oluyor. Bu ziyafet hiç bitmesin istiyorum. Ama bitiyor ve yer yüzüne geri dö-

nüyorum. Karşımda Kâbe, etrafında dönen kalabalıklar. Akışın ahengine kapılıyorum. Bazen ben dönüyorum, bazen Kâbe. Dua, gözyaşı içinde farklı bir âlem... Gruplar geliyor, rengârenk; diller, ırklar, kıyafetler, yüzler farklı farklı. Ama yapılan iş aynı. Ah! bir de bunun ötesine geçebilse bu kalabalıklar. Şu ortak mabedimizde ortak dertlerimizi konuşabilsek; zulmü, zalimleri birlikte kınayabilsek. Filistinli, Iraklı, Afganlı, Arakanlı ve tüm mazlumların ortak dili, vicdanı olarak yüreklerimizi yan yana koyup yürek Kâbemizi kurabilsek. Bunları düşündükçe, yaptığım işin içi boşalıyor, çaresizliğim yorgunluğa dönüşüyor, ruhum azap içinde, ruhen bezgin, beden bitmiş olarak otelin yolunu tutuyorum.

Mekke’ye doğru yola koyuluyoruz. İlk İslam devletinin başkenti tatlı anılarla geride kalıyor. Medine namaz ve huzur beldesi; daha iyi bir yönetimin elinde Dünya’nın incisi olabilecek sevgili... Bunları düşünürken yolumuz çöle ulaşıyor, çöl ufkumuza yerleşiyor. Yüzlerce kilometrelik çöl Rasulallah’ın deve sırtındaki silüetini taşıyor. Çıplak tepeler O’nu taşıyan devenin sırtı gibi alçalıp yükseliyor.

Yeni umre, takat yetirdikçe tavaf ve namazlarla geçen günlerden sonra 8 Nisan günü bazı arkadaşlarla Hira mağarasını ziyaret etmeyi kararlaştırıyoruz. Bu amaçla biraz da geç bir saatte, dağın dibine varıp zirvelere doğru seyre dalıyorum.

İnsanlar kayalara sarılmış karınca sürüleri gibi görünüyor. Kimi yeni çıkmaya çalışırken kimileri de geri dönüyor. Önceki yıllarda zorlanarak da olsa çıktığım bu dağa çıkabilir miyim, tereddüt içindeyim. Fakat kafilenin hevesini, şevkini kırmamak için, Yaradan’a sığınıp tırmanmaya başlıyorum. Yavaş ama kararlı adımlarla yükseliyor, sonuçta hedefe ulaşıyorum.

Mağaranın önü kalabalık; yanaşmak, hele içeri girmek mümkün gözüküyor. Uzaktan resmini çekiyoruz, biraz soluklanıp dönüğe geçiyoruz. Bu seferki çıkış ve inişimiz eskilerine göre daha kolay oluyor; bunun sebebi ise dağın ilk 100 metresinden sonraki yol güzergâhına bazı Müslümanların özel çabaları ile yapmış oldukları basamaklar oluyor. Afganlı, Keşmirli, Hindistanlı bazı fakir Müslümanlar, sırtla-

rında kum, çimento, su taşıyarak dağa adım adım merdiven yapmışlar. Bu, merdiven çıkışını bir hayli kolaylaştırmış. Yani Suudî Hükûmetinin yapmadığını bu garibanlar yapmışlar. Bedel olarak da ziyaretçilerden üç beş kuruş yardım istiyorlar.

Dönüş sırasında bir Keşmirlinin yaptığı ve işlettiği yayla evi tipindeki restoranda mola verip Âlak suretini okuyor, sure üzerine sohbet ediyoruz. Yoruca ama mutlu bir ziyaret böylece son buluyor.

Kara İnsanların Kara Bahtı

Onlarla daha önceki ziyaretlerimde de karşılaşmıştım ama hiç bu kadar dikkatimi çekmemişlerdi. Kâbe'ye her gidiş gelişimde yol üzerinde elli, altmış kişilik gruplar halinde birikip değişik işler yapmaya çalışıyor bu insanlar. Kadınlar, boy boy çocuklar, inşaat yıkıntıları arasında dolaşan erkeklerle ortama farklı bir görüntü arz ediyorlar. Kimi dileniyor, kimi yere serdiği sergide bir şeyler satmaya çalışıyor, bazıları yıkılmakta olan binalardan hurda topluyor, bazıları da biriktirdikleri hurdaları birilerine satmaya çalışıyor.

Emperyalizmin perişan ettiği bu insanlara sahip çıkan ne bir kurum ne bir devlet var. Dünyanın servetini hesapsızca tüketenler, silahlara trilyonlar yatıranlar, bu sefaleti görmüyorlar. Oysa onlar o kadar az şeylere talipler ki!

Elleri yüzleri kir, elbiseleri toz toprak içinde... Yarınları olmayan bu insanlar yaşadıkları ânı ve günü kurtarmanın savaşımı veriyorlar. Bu yetmezmiş gibi sık sık polislin ve zabitanın baskınına uğrayıp acımasız joplara, dayaklara maruz kalıyorlar. Emperyalizmin perişan ettiği bu insanlara sahip çıkan ne bir kurum ne bir devlet var. Dünyanın servetini hesapsızca tüketenler, silahlara trilyonlar yatıranlar, bu sefaleti görmüyorlar. Oysa onlar o kadar az şeylere talipler ki!

Yeryüzünün lanetlileri gibi algılanarak horlanan, itilen bu insanlara sahip çıkmazsak, yaptığımız ibadetlerin bir anlamı kalır mı? Onları ve onların durumuna düşürülmüş milyonlarca Müslümanı, akli başında organizasyonlarla üreten insanlar durumuna dönüştürmeden kurtuluşumuz mümkün olur mu? İslam âleminin başına gelen bunca felaketin başlıca sebebi bu duyarsızlıklarımız değil mi?

Bu duygularla otele çekilip Umre ve Hac üzerine düşünmeye başlıyorum. Görüp izlediklerimle Umrenin amaçları arasındaki çelişkiyi yakaladıkça üzüntüm artıyor. Şunu fark ediyorum: Buradaki insanların büyük çoğunluğunun amacı sadece ticaret veya şahsî kazanç. Bu zihni ameliyenin sonunda anlıyorum ki burada üç çeşit tacir var. Bunlar:

- 1) Tur şirketleri; bu grup ağlarına düşürdükleri müşterilere bol taahhütte bulunup az hizmet vererek paralarını çarpıyorlar. Hizmet diye sundukları işler ise klişeleşmiş olan ve koro halinde okunan dualarla, bazı tarihî mekânların içerikten yoksun ziyaretleri; bir de bu mekanlarda anlatılan hurafelerle dolu bilgiler.
- 2) Her ülkede bolca bulunan türden eşyaları satan esnaf taifesi; dükkânlarını erkenden açan bu kesim, hacılarla birlikte mescide koşuyor, namaz sonrası ise dükkânını açıp sevabına satış yapıyor. Hacılar da bu konuda doğrusu oldukça bonkör davranıyorlar.
- 3) Sevap tacirleri; Müslümanların temel problemlerinin konuşulması gereken bu mekânlar, dünya kelamına kapılarını kapatmış, uluslar arası yakarış ve ağlama duvarına dönüşmüş durumda. Bilgi, tefekkür, enformasyon, iletişim yasaklanıp sıfırlanmış. Her ülke hatta her şirket kendi hacısını kontrol ediyor, afyonlayıp uyutuyor. Bu şartlarda umreciler de harcadıkları paralarını mümkün olduğunca daha çok sevaba dönüştürmenin mücadelesini veriyor. Böylece çok verimli olma potansiyeli taşıyan zamanlar ve imkânlar, Suud ailesinin tüketim ekonomisine uygun olarak israf ediliyor.

Öğleden sonra bir umre daha yapıyoruz. Sâ'y sırasında kalabalığın çok arttığını fark ediyorum. Adeta bir hac dönemi kalabalığı var Kâbe'de. Son üç günde oluşan kalabalık mevsime göre normal gözüküyor bana. Sebepleri üzerine çevremle ve bazı turcularla fikir alışverişinde bulunuyor; sonra bu bilgiler üzerine bir yorum geliştiriyorum, ortaya şu sonuçlar çıkıyor:

- a) Ekonomik imkânların artmış olması umreye akışı arttırmıştır.
- b) Ulaşım kolaylıkları ve Suud bürokrasisinin daha iyi çalışması, ikinci bir sebep olarak gözüküyor.
- c) Hac güçlüklerinin ortaya çıkması ve artık her is-

teyenin Hacca gidememesi inananları umreye yönlendiriyor.

d) İran'ın devlet olarak Hac ve Umreyi teşvik ve finanse etmesi bir başka neden olarak algılanıyor. Nitekim umredeki en kalabalık grubu İranlıların oluşturduğunu herkes fark ediyor. İran'dan sonraki en kalabalık grubu Türkler oluşturuyor. Diyebilirim ki Umre yapanların % 70'ni İran ve Türkler oluşturuyor.

e) Son bir sebep olarak da İslam dünyasının maruz kaldığı saldırı ve işgallerle bu kalabalığın bir ilişkisinin olduğunu hissediyorum. Uğranılan vahşet düzeyindeki saldırılar ve haksızlıklar karşısında bunalan Müslümanlar, Kâbe'yi bir sığınak, bir ağlama duvarı olarak kullanıyorlar. Toplumsal ve psikolojik sıkıntıya düşen insanlar Allah'ın evine sığınıyor, dua silahına sarılıyorlar. Bu durum giderek Kâbe merkezli bir enerji birikimine yol açabilir. Bu sayede yeniden diriliş ve ayağa kalkış için mükemmel bir potansiyel ortaya çıkabilir. Müslümanlar doğru bir zamanda, doğru bir adreste enerji biriktiriyorlar, inşallah hayırlı doğumlara vesile olur. İnşallah Kâbe şirk ve küfür içinde batışın eşiğine gelmiş insanlık için yeni ve kutlu bir doğumu gerçekleştiren ana olur. Çünkü o şehirlerin anasının merkezinde bulunuyor ve böyle bir potansiyeli sinesinde taşıyor.

Bu umreci kalabalığı içinde bu düşünceleri taşıyan ne kadar insan var bilemiyorum. Ama İranlı umrecilerin ve onları organize eden siyasi gücün farklı şeyler düşündüğü, organizelerindeki intizamdan ve Kâbe'deki duruşlarından fark ediliyor. Evet dünyaya kan kusturan Siyonist merkezli Amerikan emperyalizmine karşı kişiliğini, koruyarak boyun eğmeyen İran, Kâbe'deki organizasyonu ile Müslümanlara ciddi mesajlar vermenin çabası içinde gözüküyor. Bu mesajları algılayabildiğim kadarıyla şöylece sıralayabiliriz:

- Amerikanın tüm dünyaya yönelik yanıltıcı propaganda ağını kırmak,
- Amerikanın gücünün kağıttan bir kaplan olduğunu anlatıp İslam dünyasındaki korku bulutlarını dağıtmak ve inananlara öz güven kazandırmak,
- Müslümanların sevgi ve sempatisini kazanıp İslam'ın kardeşlik ruhunu yeniden diriltmek ve Batı karşısında duygusal alanda da olsa bir sevgi bir-

likteliği oluşturmak. Bu Amerikancı yönetimlere karşı değil, tek tek Müslümanlara yönelik bir gönül seferberliği gibi geliyor bana.

Kara Çocuğun Göz Yaşları

11.04.2008. Sabah ezanı yeni okunmuş, namaz için Kâbe'ye gidiyorum. Yollar kalabalık, insanlar ateş böcekleri gibi Nur'un merkezine koşuyor. Her zamanki gibi yol üzerine tezgâhlarını açmış çoğunluğu Afrikalı olan siyah derili bayanların, çocukların arasından geçiyorum. Satıcıların yoğunluğunun azaldı-

İnşallah Kâbe şirk ve küfür içinde batışın eşiğine gelmiş insanlık için yeni ve kutlu bir doğumu gerçekleştiren ana olur. Çünkü o şehirlerin anasının merkezinde bulunuyor ve böyle bir potansiyeli sinesinde taşıyor.

ğı noktadan itibaren çocuklar ve kadınlardan oluşan dilenciler resmi geçidi başlıyor. Bu insanları hep acıyarak izliyordum. Ama bugün daha duygusalım nedense. Dikkatimi yolun ortasına oturtulmuş, iki yanında yahut biraz daha büyük olan bir oğlan çocuğu çekiyor. Çocuğun önünde karton bir kutu, içinde iki riyal kadar bir para var. Çocuğun arkasında ve 10 metre gerisinde annesi bir başka sergi açmış, oturuyor. Çocuk kıvrıkcık saçları simsiyah el ve yüzüyle dünya güzeli bir bebek. Yanına yaklaşıp başını okşayıp gözlerinin içine bakmak istiyorum, bakamıyorum. Çünkü çocuk uyuyor kâh sağına kâh soluna doğru düşüyordu. Benimle ve önündeki paralarla hiç ilgisi yoktu. Bu kara çocuk karanlığın koynunda geceyi böyle mi geçirmişti? Zengin ülkelerin mutlu çocukları, kuş tüyü yataklarında sabah uykusunun tadını çıkarırken o bu yaşta daha idrak bile edemediği bir yaşamın mücadelesini veriyordu. Çocuğun başucunda bunları düşünürken ne kadar zaman geçti bilemiyorum. Ben bunları düşünürken yerinden doğrulan çocuk ağlayarak annesine doğru koşmaya başladı. Paralar umurunda değildi. O anne kucakını özlemişti. Anne kollarını açıp yavrusunu bağrına bastı. Anne de ağlıyordu. Siyah da olsa o bir anneydi ve çocuğuna melek kanadı gibi, şefkatle kollarını açıyordu. Anne çaresizdi, beddua edeceği, şekvacı olacağı bir Halife Ömer'i de yoktu. Dikkat ettim siyah çocuğun gözyaşları beyazdı. Yerde çocuk ağlıyordu,

anne ağlıyordu, ben ağlıyordum. Eminim gökte de melekler ağlıyordu. Kâbe gözyaşı oluyor, ağaran fecre akıyordu. Ama akan bu gözyaşları tozlu sokakları, kirli vicdanları, kirletilmiş çağı yıkayamıyordu. Tozlu sokaklardan ayaklarımı sürüyerek tıpkı çekilen karanlık gibi Kâbe'ye doğru çekilip çözülüp gidiyorum. Namaz başlıyor, Kâbe önümde çocuk arkamda duruyor. Mahir Hoca bir çağlayanı andıran sesi ve üslubu ile Hadid Suresini okumaya başlıyor. "Göklerde ve yerde bulunan her şey Allah'ı tespih etmektedir. O azizdir, hakîmdir. Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. O diriltir ve öldürür. O her şeye gücü yetendir. O, ilktir, sondur, zahirdir, batındır. O her şeyi bilendir." (Hadid Suresi 1-3) "Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Bütün işler ancak O'na döndürülür. Geceyi gündüze katar, gündüzü de geceye

Baharın bütün ihtişamıyla dağlarına, yamaçlarına çöktüğü; doğduğum topraklardan uzakta, baharsız aslî vatanımda Nisan ayını idrak ediyorum. Bu kurak ve çorak ülkede, iman, ahlak tohumlarını eken ve insanlığa can suyu sunan Allah Rasulünün aldığı emir üzerine inancının medeniyetini kurmak üzere çıktığı yolculuğun başlangıç noktasını oluşturan Sevr Dağına çıkmaya karar veriyoruz.

katar. O, kalplerde olanı bilir. Allah'a ve Rasulü'ne iman edin. Sizi tasarrufa yetkili kıldığı şeylerden harcayın. Sizden iman edip de (Allah Rızası için) harcayan kimselere büyük mükafat vardır." (Hadid Suresi 5-7) Aman Allah'ım bu ses, bu üslup, bu anlam, bu hoca, sabahtan beri neler çektiğimi biliyor da ondan mı bu sureyi seçip okuyor, diye düşünüyorum. Gözyaşlarım sel gibi boşanıyor, benliğim eriyor, namaz sona eriyor.

Mağaradan Medeniyete

Baharın bütün ihtişamıyla dağlarına, yamaçlarına çöktüğü; doğduğum topraklardan uzakta, baharsız aslî vatanımda Nisan ayını idrak ediyorum. Bu kurak ve çorak ülkede, iman, ahlak tohumlarını eken ve insanlığa can suyu sunan Allah Rasulünün aldığı emir üzerine inancının medeniyetini kurmak üzere

çıktığı yolculuğun başlangıç noktasını oluşturan Sevr Dağına çıkmaya karar veriyoruz.

Günlerden 12 Nisan, dağ yüksek, yaş ise böyle yolculuklar için bir hayli geç olunca, dura kalka 2 saatlik bir sürede zirveye ulaşıyoruz. Bereket hava bulutlarla kaplı ve bir gün önceki güneş yok. Niyet hâlis olunca Allah yardım ediyor kuluna.

Zirvede birden fazla mağara var. Rivayetler ise muhtelif. Bunlardan kuvvetle muhtemel olan iki mağaranın da önünde duruyor, böyle bir mağaradan bir devlet çıkaran ve bir medeniyet kuran insanı, rehberi, komutanı ve Rasulü düşünüyorum. Yakaladığım hikmetler karşısında dehşete kapılıyorum. Sevr Mağarası sıradan bir mekân değil. Burası teorinin pratiğe geçiş noktası, ferden yaşanan bir dinin tüm kurum ve kuruluşları ile toplumsal hayata dönüşü için çıkışı -huruç- kapısı. Bu mağara en büyük komutanın karargâhı, top yekun sosyal bir inkılâbın rehberinin sığınağı... Efendim, sultanım bu mekânda hayatının en büyük imtihanlarından birisini başarıyla veriyor, bin bir tehlikeyi, sabrı, metaneti, teslimiyeti ve öz güveni ile atlatıyor ve sıkıntılı üç günün sonunda yeni ufuklara doğru yola çıkıyordu.

Hira Mağarasında bireysel anlamda başlayan tebliğ dönemi, bir başka mağarada hedef büyütüyor, tüm insanlığı dönüştürecek bir medeniyet projesinin ilk adımlarını atıyordu. Bu mağaralar ne önemli işlevler görmüştü İslam tarihinde. Bütün bunları ilk defa düşünüyordum. Ne hazindir ki mazisi ve geleceği olmayan Suud yönetimi bu önemli abide mekânları horluyor, Müslümanların hafızalarını silmeye, sıfırlamaya çalışıyor. Bu düşüncelerle, Sevr'in zirvesinde çözü karşımıza alıp Nisa suresindeki hicret ayetlerini okuyor ve Hicret üzerine sohbet ediyoruz.

Geri kalan son iki günü mümkün olduğunca daha çok Kâbe'nin içinde kalarak değerlendirmeye çalışıyorum. 14.4.2008 günü saat 11.00'den itibaren Cidde üzerinden dönüş yolculuğumuz başlıyor. Arkada bıraktığım yollara gözü yaşlı olarak bakıyorum, yolların düğüm noktasında siyah örtüsü ile Kâbe duruyor, yaydığı aydınlık yolumuza vuruyordu. ■